

Arrest

nr. 180 281 van 30 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2016 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 3 oktober 2016, komende van vlucht TK1943 afkomstig uit Istanbul, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens, omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

1.2. Eveneens op 3 oktober 2016 dient verzoeker aan de grens een asielaanvraag in en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - asielzoeker.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 oktober 2016, inzake verzoekers asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij arrest nr. 177 390 van 7 november 2016 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 8 november 2016 wordt verzoeker in kennis gesteld van een geplande terugdrijving op 10 november 2016. Op 10 november 2016 dient hij een tweede asielaanvraag in. Eveneens op 10 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 23 november 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag.

1.7. Bij arrest nr. 179 143 van 9 december 2016 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2016.

1.8. Op 14 december 2016 wordt verzoeker in kennis gesteld van een geplande terugdrijving op 15 december 2016. Verzoeker dient op 14 december 2016 aan de grens een derde asielaanvraag in. Hij brengt voor het eerst zijn beweerde homoseksuele geaardheid aan. Eveneens op 14 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.9. De commissaris-generaal neemt op 21 december 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers derde asielaanvraag.

1.10. Verzoeker wordt op 23 december 2016 in kennis gesteld van een geplande terugdrijving op 26 december 2016 en dient dezelfde dag een vierde asielaanvraag in aan de grens. Eveneens op 23 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [D.]

[...]

Nationaliteit: Iran

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

[...]

In uitvoering van artikel 53bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokken teruggeleid naar de grens van het land waaruit hij (zij) gevlucht is en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven of vrijheid bedreigd zou zijn.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. Eveneens op 23 december 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers vierde asielaanvraag.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“A. PRINCIPES

1. Wettelijke bepalingen

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Artikel 2 E.V.R.M. laat gelden dat « Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken »;

2. Toepassing ratione materiae van artikel 3 EVRM

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

« Un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la

victime (voir, entre autres, *Price c. Royaume-Uni*, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, *Mouisel c. France*, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et *Jalloh c. Allemagne [GC]*, no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (*Labita c. Italie [GC]*, no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (*Aydin c. Turquie*, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et *Selmouni précité*, § 96) »

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens houdt dit verbod eveneens in dat:

« L'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (*Soering c. Royaume-Uni*, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, *Vilvarajah et autres précité*, § 103, *Ahmed précité*, § 39, *H.L.R. c. France*, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, *Jabari c. Turquie*, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et *Salah Sheekh c. Pays-Bas*, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). »

Dat, « malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3). » .

3. Bewijslast onder artikelen 2 en 3 EVRM

Met betrekking tot de bewijslevering van het risico kan gesteld worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 E.V.R.M. in geval een uitlevering of uitwijzing;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de volgende principes met betrekking tot de bewijslast omtrent een schending van artikel 3 EVRM uiteengezet.

Om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met het arrest *Saadi tegen Italië*, uitgesproken door het EHRM op 28 februari 2008 :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (*H.L.R. c. France précité*, § 37, et *Hilal c. Royaume-Uni*, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (*Chahal précité*, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (*N. c. Finlande*, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (*Vilvarajah et autres précité*, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, *Chahal précité*, §§ 99-100, *Muslim c. Turquie*, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, *Said c. Pays-Bas*, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et *Al-Moayad c. Allemagne (déc.)*, no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (*Vilvarajah et autres précité*, § 111, et *Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.)*, no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (*Mamatkoulou et Askarov précité*, § 73, et *Muslim précité*, § 68) » .

4. Deugdelijk en diepgaand onderzoek

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland :

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.

[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Čonka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin* [*Gaberamadhien*], cited above, §§ 66 67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Eigen vetjes)

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker meent te kunnen aantonen dat hij in zijn herkomstland een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, zijnde folteringen, alsook een aantasting van zijn recht op leven zoals bedoeld in artikel 2 EVRM.

De Iraanse strafwet voorziet immers de doodstraf voor personen die seksuele relaties onderhouden tussen personen van het mannelijke geslacht. Dit blijkt uit volgende strafbepalingen:

“Article 108: Sodomy is sexual intercourse with a male. Article 109: In case of sodomy both the active and the passive persons will be condemned to its punishment. Article 110: Punishment for sodomy is killing; the Sharia judge decides on how to carry out the killing. Article 111: Sodomy involves killing if both the active and passive persons are mature, of sound mind and have free will. Article 112: If a mature man of sound mind commits sexual intercourse with an immature person, the doer will be killed and the passive one will be subject to Ta’azir of 74 lashes if not under duress. Article 113: If an immature person commits sexual intercourse with another immature person, both of them will”.

Zo blijkt uit het rapport van ‘International Gay and Lesbian Human Rights Commission’ dat “The Penal Code states that two adult men who had consensual sex or two women thrice convicted on this basis shall be punished by death. In fact, some high-ranking religious scholars whose opinions can be used by a court of law argue that the preferred form of killing for those convicted of homosexuality is burning them alive or throwing them off a cliff. The failure of the legal system to adequately distinguish between a consensual interaction and sexual assault has created ambiguity around many sodomy cases, since it is often unclear whether the individual(s) convicted were rapists or consenting adults.”

Uit verschillende bronnen blijkt dat de doodstraf ook effectief in de praktijk op systematische wijze wordt toegepast, zelfs ten aanzien minderjarigen.

Bovendien blijkt dat de kans reëel is dat ze worden onderworpen aan folteringen, mochten er niet voldoende bewijzen zijn vergaard. Dit blijkt uit volgende passage van voormeld rapport dat stelt “According to the Penal Code, evidence is required to convict for sodomy.⁴¹ The law is clear: four righteous men who have observed a homosexual act must testify to this fact or the accused must confess four times in a court of law.⁴² In practice, however, the Government of Iran has developed a perverse notion of how to satisfy the burden of proof. In one of the most common scenarios for men suspected of homosexuality, the State, or agents such as the *basiji* (paramilitary) which have the tacit support of the State, may torture the individual to humiliate the accused, to cause him pain and significantly to extract a “confession,” regardless of its truth.⁴³ For instance, “Babak” was arrested in 2008 in the city of Najaf Abad, province of Esfahan, on charges of homosexuality and sexual assault.⁴⁴ In the two months he was held in detention, prison agents wearing plain clothes raped him repeatedly. Though he was innocent of the accusations against him, Babak was broken down and eventually forced to claim responsibility acts he didn’t commit.⁴⁵ Sexual violence against transgender women in custody and the practice of housing them in facilities intended for men, which may be seen as an act of intimidation and intended violence, may be particularly common.”.

Verzoeker meent dat de aantasting van zijn recht op zijn leven, dan wel de aantasting van zijn fysieke integriteit, voldoende is aangetoond indien zijn homoseksuele geaardheid komt vast te staan.

Het pijnpunt is dat de verwerende partij geen enkele onderzoeksdaad heeft gesteld naar de beweerde homoseksuele geaardheid van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker dit laattijdig heeft te kennen

gegeven, doet geen afbreuk aan de verplichting om een deugdelijk onderzoek te voeren naar het asielrelaas, des te meer nu op basis van de Iraanse strafwetgeving homoseksualiteit bestraft wordt met de doodstraf, meer bepaald ophanging.

Dat verzoeker zich nooit heeft mogen uiten als homoseksueel, dit op straffe van ophanging, is ontegensprekelijk een belangrijke oorzaak die verzoeker ertoe hebben gedwongen zijn geaardheid te verbergen en zijn persoonlijkheid te onderdrukken. Hoewel mag worden verondersteld dat de asielzoeker bij aankomst onmiddellijk de oorzaken van de vlucht uit zijn herkomstland dient mee te delen, is het van uiterst belang dat een onderzoek wordt gevoerd naar de beweerde homoseksualiteit en dat tevens wordt nagegaan in welke mate deze "laattijdige openbaring" een gevolg heeft op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien kan verzoeker deze laattijdige openbaarmaking verklaren en rechtvaardigen vanuit zijn leefwereld.

Het gebrek aan onderzoek naar dit nieuw element heeft tot gevolg dat de verwijdering strijdig is met artikel 3 EVRM aangezien op de verwerende partij de verplichting rust om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren naar de grieven zoals bedoeld onder artikelen 2 en 3 EVRM. Het gegeven dat hij verklaarde homoseksueel geaard te zijn, is voldoende om in het licht van de bestaande rapporten over de algemene mensenrechtensituatie in Iran, een verdedigbare grief te ontwikkelen op basis van artikelen 2 en 3 EVRM.

De laattijdige openbaarmaking is een element dat de geloofwaardigheid in het gedrang kan brengen, maar dit volstaat geenszins om te verzaken aan enig onderzoek naar de beweerde homoseksuele geaardheid, a fortiori wanneer vaststaat dat verzoeker afkomstig is uit een land dat deze kwetsbare groep op systematische wijze wordt vervolgd en dat ophanging daarvan het gevolg is.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 3 EVRM."

2.3.2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker eenzelfde middel heeft ingeroepen in zijn beroep in volle rechtsmacht gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 december 2016 waarbij zijn vierde asielaanvraag niet in overweging werd genomen. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 180 275 van 30 december 2016, waarbij hij werd gevat zich uit te spreken over verzoekers vierde asielaanvraag, als volgt:

"[...] Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

[...] De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

[...] Met betrekking tot verzoekers vermeende ontdekking van zijn homoseksualiteit in het gesloten centrum, merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, zoals in casu het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn en omdat het opportunistische karakter van deze ontdekking voor eenieder duidelijk is.

Bijgevolg wordt met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de asielaanvraag beoordeeld. Verzoekers geloofwaardigheid werd immers reeds ondermijnd in de vorige beslissingen over zijn asielrelaas, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid, reisdocumenten, reisweg en de redenen waarom hij een asielaanvraag indient.

Verzoeker staft in het verzoekschrift zijn verklaringen niet dat hij op 5 december 2016 in het gesloten centrum in contact is gekomen met een andere Iraanse jonge homoseksuele man. Deze ontmoeting was volgens verzoeker nochtans noodzakelijk voor zijn uiting als homoseksueel, maar hierover wordt geen enkele verdere toelichting of verklaring bijgebracht. Evenmin brengt verzoeker van de sociaal assistent van het gesloten centrum enige verklaring bij, terwijl verzoeker aangeeft dat ook deze hem overtuigde om zijn homoseksuele geaardheid kenbaar te maken. Verzoeker houdt vol dat hij zijn homoseksuele geaardheid voor zijn komst naar België altijd heeft verdrongen en dat zijn uiting als homoseksueel bijgevolg een moeilijk gebeuren is. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn in het gesloten centrum, moet echter in het bijzonder aandacht worden besteed aan het feit dat verzoeker thans zijn vierde asielaanvraag heeft ingediend sinds hem op 3 oktober 2016 aan de grens de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd. Er moet ook in het bijzonder rekening worden gehouden met de beoordeling van de eerste twee asielaanvragen waarbij verzoeker telkens uitgebreid de kans heeft gekregen, in aanwezigheid van een tolk en zijn raadsman, bij de Commissaris-generaal en bij de Raad in beroep, om alle relevante elementen voor zijn verzoek tot internationale bescherming voor te leggen. Tijdens het CGVS-interview in het kader van de eerste asielaanvraag blijkt dat verzoeker overigens werd gevraagd of hij was gehuwd, waarbij hij antwoordde dat hij wist dat als hij ooit problemen kreeg met de regering zij niet alleen naar hem zouden komen maar ook naar zijn familie. Daarom heeft hij er nooit aan gedacht te huwen of kinderen te hebben (Asielaanvraag 1, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7). Hij heeft ook nagelaten om zijn ontdekking te melden op de terechtzitting op 7 december 2016 waarbij het beroep inzake de weigering tot inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag werd behandeld. Verzoeker blijft thans volhouden dat hij vreest voor zijn leven omwille van zijn beweerde geaardheid, maar ging niet in beroep tegen de eerdere weigeringsbeslissing die werd genomen door de Commissaris-generaal in het kader van de derde asielaanvraag.

Verzoeker brengt in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen elementen aan die de appreciatie dat verzoekers verklaringen volstrekt ongeloofwaardig zijn op dit punt, kunnen doen wijzigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Verzoeker beperkte zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij homo is en daarom vreest geëxecuteerd te worden bij een terugkeer naar Iran. Ook verzoekers advocaat verwees in zijn brief enkel naar dit motief. De rapporten die werden bijgebracht over mensenrechtenschendingen van homoseksuelen in Iran zijn dan ook niet relevant, aangezien er nog steeds geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

[...] In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.”

De door verzoeker aangevoerde grieven werden bijgevolg reeds onderzocht door de Raad in het kader van de beoordeling van verzoekers vierde asielaanvraag. De Raad verwijst naar deze beoordeling. De Raad heeft geoordeeld dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Dit impliceert dat geen nieuwe elementen voorliggen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor zijn leven of het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij maakt aldus prima facie ook niet aannemelijk dat enig verder onderzoek zich nog opdrong of dat er op basis van zijn laattijdig beweerde homoseksuele geaardheid sprake is van een ernstige grief ontleend aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig

2.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Hij stelt als volgt:

“A. PRINCIPES

Artikel 13 EVRM laat gelden “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dit houdt in dat wanneer het bestuur een handeling stelt die in strijd is met de rechten en de vrijheden opgenomen in het Verdrag of zijn protocollen, de rechtzoekende hetzij een jurisdictioneel beroep moet kunnen instellen bij gewone hoven en rechtbanken of bij administratieve rechtscolleges, hetzij een administratief beroep moet kunnen indienen bij een welbepaalde administratieve overheid;

Deze beroepsinstantie moet vervolgens minstens kunnen nagaan of de beslissing geen tegenstrijdigheid met het E.V.R.M. bevat;

Het enige belangrijk aspect dat verzoekende partij moet laten gelden, is dat hij een “arguable claim” heeft; (verdedigbare grief)

Dat dit criterium samenvalt met het toetsingscriterium dat vaak aangewend wordt in de toepassing van artikel 35 § 3 E.V.R.M. teneinde te oordelen over het al dan niet “manifest ongegrond” karakter van de klacht;

Dat het bijgevolg nuttig is om na te gaan of de middelen al dan niet “manifest ongegrond” zijn teneinde de stelling als zou verzoeker een “verdedigbare klacht” hebben, te ontkrachten, of te onderbouwen;

B. TOEGEPAST IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op basis van de beweerde homoseksualiteit. Hij legde verschillende stukken over aan de verwerende partij waaruit blijkt dat hij wegens zijn homoseksuele geaardheid de doodstraf minstens folteringen riskeert.

Er werd hem onmiddellijk een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag betekend. Het CGVS stelt daarin “Dat u opteerde om bij uw eerste asielaanvragen totaal ongeloofwaardige asielmotieven in plaats van uw derde asielaanvraag beweerde geaardheid in te roepen, zelfs wanneer u zich bewust werd van de reëel mogelijkheid van een repatriëring door de Belgische autoriteiten, is gelet op het grote risico dat homo’s in Iran lopen, zo ongeloofwaardig dat er aan deze beweerde geaardheid geen enkel geloof meer kan worden gehecht.”. (stuk 3)

Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep zal indienen binnen de beroepstermijn, dat niet opschortend werkt. Er werd een verdedigbare grief aangehaald gesteund op de artikelen 2 en 3 EVRM. (stuk 4)

Verzoeker meent dat de uitvoering van het bevel alvorens dit beroep werd behandeld door de bevoegde instantie, zijnde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een manifeste schending inhoudt van artikel 13 EVRM.

De bestreden maatregel en in het bijzonder de uitvoering ervan is derhalve in strijd met artikel 13 EVRM.”

2.3.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker intussen, voorafgaand aan zijn terugnrijving, een uitspraak heeft verkregen inzake het door hem ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 december 2016 waarbij zijn vierde asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Er wordt gewezen op het arrest nr. 180 275 van 30 december 2016 van de Raad. Er blijkt niet dat verzoeker nog dienstig kan verwijzen naar artikel 13 van het EVRM of nog het vereiste belang heeft bij zijn grief.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS